

Sygn. akt VIII Ka 1007/ 13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

SSO Wiesław Oksiuta – spr.

SSO Dorota Niewińska

Protokolant Agnieszka Malewska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku

sprawy M. S.

oskarżonego o czyn z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 8 listopada 2013 roku sygn. akt V II K 275 / 13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. S.został oskarżony o to, że: w dniu 02 czerwca 2013 roku w miejscowości B., na Walnym Zgromadzenia (...)Koła (...)w (...)w B., twierdził, że J. M.w trakcie polowania wybił szyby w samochodzie należącym do M. S.i jego syna S. S., czym pomówił J. M.– (...)o takie postępowanie, które może poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania, jakim powinien cieszyć się (...), jak również znieważył J. M.tj. o czyn z art. 212 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r w sprawie VII K 275/13;

1. Przyjął, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 212 § 1 kk na mocy art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego M. S. warunkowo umorzył na okres próby w wymiarze 2 (dwóch) lat.
2. Na mocy art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 300,00 (trzysta) złotych tytułem nawiązki.
3. Zarządził zwrot ze Skarbu Państwa na rzecz pokrzywdzonego J. M. kwoty 300,00 (trzysta) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów procesu.
4. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty i obciążył go kosztami sądowymi w wysokości 106,52 (sto sześć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) złotych.

Od powyższego wyroku złożył apelację oskarżony. Zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że dopuścił się on popełnienia czynu polegającego na pomówieniu w dniu 2 czerwca 2013 roku na Walnym Zgromadzeniu (...)Koła (...). Podniósł, że słowa jakie miał wypowiedzieć na zebraniu zostały wymyślone przez J. M.. Jest to zмова, aby zemścić się na jego osobie. Wniósł o wnikliwie rozpoznanie sprawy i uniewinnienie go od popełnienia czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji przytoczonej na uzasadnienie zawartego zarzutu.

Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała, że okoliczności przywoływane w apelacji oskarżonego jako mające przemawiać za negatywnym zweryfikowaniem prawidłowości kontrolowanego orzeczenia podniesione zostały bezpodstawnie i nie znajdowały one jakiegokolwiek oparcia w przebiegu, ani wynikach postępowania jurysdykcyjnego przeprowadzonego przez Sąd I instancji.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd I instancji dokonał kompleksowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, rozważył wszelkie istotne kwestie sporne i przeprowadził poprawny proces wnioskowania. Z uwagi na powyższe Sąd II instancji uznał, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie zawiera żadnych wad, a wywiedzione w jego rezultacie wnioski odpowiadają zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Jako niezasadny należało zatem ocenić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia na całokształcie zebranego i ujawnionego materiału dowodowego, biorąc pod uwagę zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak też na niekorzyść oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, że Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach i pominąć inne, jeżeli ich treść jest rozbieżna. Jeśli zatem – jak to miało miejsce na gruncie rozpoznawanej sprawy – Sąd nadał walor wiarygodności pewnym dowodom, odmawiając przyznania tej cechy dowodom przeciwnym i precyzyjnie uargumentował powody swojej decyzji w tym zakresie, to nie może to zostać w żadnym wypadku uznane za brak obiektywizmu wymaganego od organu orzekającego. Sąd I instancji był zatem uprawniony do uznania wyjaśnień oskarżonego M. S. za niewiarygodne, gdzie podawał, że na temat szyb nic nie mówił na zebraniu, gdyż są sprzeczne z pozostałymi dowodami uznanymi za wiarygodne, a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego J. M., zeznaniami świadków A. P., E. D., P. O.. Świadkowie J. M., A. P. i E. D. złożyli zgodne zeznania, jednoznacznie obciążające oskarżonego, wskazujące na okoliczność wypowiedzenia przez oskarżonego słów wskazujących, że J. M. wybił szyby w samochodzie oskarżonego i samochodzie jego syna. Sąd a quo wyczerpująco przedstawił powody zajęcia takiego stanowiska, oceniając każdy z przeprowadzonych dowodów z uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy, które to oceny Sąd II instancji podziela.

Zdaniem Sądu Okręgowego należy także podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że świadkowie A. S. (1), T. I., S. S., M. P., W. G., A. S. (2), M. G., przesłuchiwani na okoliczność wypowiedzi oskarżonego najwyraźniej niechętnie wypowiadali się na okoliczność zdarzenia, a to wynikało z tego, że nie chcieli mieszać się w zaistniałą sprawę i obciążać oskarżonego, (...)i cieszącego się dobrą opinią. Zwłaszcza, że oskarżenie przeciwko M. S. wytoczył J. M., wobec którego postawiono skonkretyzowane zarzuty o naruszenie statutu i regulaminu i wykluczono spośród członków koła. Z tego też względu świadkowie zasłaniaли się niepamięcią, zaprzeczali jakoby słyszeli wypowiedź lub też przeinaczali sens tej wypowiedzi. Należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że analizując akta sprawy (...)i wynikające z nich podejrzenia M. S. wobec J. M. o wybiecie szyb, zeznania J. M., A. P., E. D. i P. O. zasadnym było uznanie, że oskarżony M. S. twierdził na walnym zgromadzeniu w dniu 02 czerwca 2013 r., że J. M. wybił szyby w samochodzie jego i jego syna (...)w 2003 roku.

W tym stanie rzeczy wyjaśnienia oskarżonego, że takie zdarzenie nie miało miejsca, zasadnie nie mogły zostać przez Sąd Rejonowy uznane za wiarygodne. Przypomnieć zatem należy, że najpierw bowiem oskarżony wyjaśnił, że oskarżenie jest bezzasadne, bowiem na temat tych szyb na tym zgromadzeniu nic nie mówił (k. 19v). Dopiero gdy postępowanie dowodowe wykazało, iż oskarżony z całą pewnością zabierał głos i mówił o zdarzeniu z szybami,

oskarżony wyjaśnił całkowicie odmiennie od wcześniejszych wyjaśnień, że jednak poprosił o głos i opowiadał przebieg zdarzenia z szybami, a nadto mówił, że M. tam (...) (k. 76). Oskarżony zatem zmienił dość istotnie swoje wyjaśnienia. Nie przyznał się jednak, że w czasie tej wypowiedzi wskazywał na osobę J. M. jako na tego, który miał związek ze zdarzeniem i dokonał wybicia szyb. Okoliczność ta wynikała zaś z innych dowodów, którym słusznie Sąd dał wiarę, jako przedstawiającym rzeczywisty przebieg zdarzenia. Przy czym zasady logiki wskazują, że skoro J. M. zdenerwował się wypowiedzią M. S. na temat szyb, domagał się zapisania stwierdzenia w protokole, wskazywał, że sprawę skieruje do sądu i weźmie zarząd na świadków, a nadto pojechał na policję, w celu zasięgnięcia informacji co ma robić w sprawie pomówienia, to z ust oskarżonego musiało zostać wypowiedziane stwierdzenie, takie jak wskazują J. M., A. P., E. D. oraz częściowo P. O., który stwierdził, że M. S. wiązał fakt wybicia szyb z podejrzeniami wobec J. M.. Ponadto niewątpliwie zabierając głos w dyskusji na temat wykluczenia J. M. z członkostwa w (...), oskarżony opowiadając o zdarzeniu z 2003 r. związanym z J. M. przedstawił go w negatywnym świetle, skoro spowodowało to taką a nie inną reakcję pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było natomiast podstaw do uznania, że oskarżenie M. S. stanowiło zemstę. Zgromadzone w sprawie dowodowy wskazywały bowiem, że doszło do wypowiedzenia zarzutu pomawiającego pod adresem J. M. ze strony oskarżonego M. S.. Natomiast zarzuty w zakresie wykluczenia J. M. z koła były formułowane (...) M. G.. Dlatego też pokrzywdzony nie miał żadnego interesu aby pomawiać bezpodstawnie oskarżonego o wypowiadanie pomówienia pod jego adresem dotyczącego zarzutu wybicia szyb, co ma poparcie w wypowiedziach oskarżonego zawartych w aktach (...).

Reasumując należy stwierdzić, że zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony swoją wypowiedzią dopuścił się czynu z art. 212 § 1 kodeksu karnego gdyż pod adresem pokrzywdzonego wypowiedział bowiem publicznie zarzut zniesławiający, stwierdzając, iż powybił szyb w samochodach jego i jego syna. Stwierdzenie to stanowi niewątpliwie zarzut przedstawiający daną osobę w negatywnym świetle, jako sprawcę czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo. Przy czym materiał dowodowy, a w szczególności materiały sprawy (...) nie dawał żadnych podstaw do postawienia tego rodzaju zarzutu. Postępowanie w sprawie zniszczenia szyb zostało bowiem prawomocnie umorzone i nie wykryto sprawcy czynu. Zarzut należało zatem uznać za nieprawdziwy. Oskarżony winien sobie zdawać sprawę, że zabierając głos na walnym zgromadzeniu (...) w dniu 02.06.2013 r. nie powinien stawiać twierdzeń o dokonaniu wybicia szyb przez pokrzywdzonego, w sytuacji gdy nie było do tego żadnych podstaw, a postępowanie w tym przedmiocie zostało umorzone. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie było umyślne, nastawione na publiczne przedstawienie pokrzywdzonego w negatywnym świetle. Natomiast zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że nie stanowiło natomiast realizacji znamion znieważenia, gdyż wypowiedzi tej nie można uznać za znieważającą w rozumieniu art. 216 § 1 kk, i słusznie przepis ten wyeliminował z podstawy prawnej zawartej w zarzucie.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego wyroku, dzieląc także stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie zasadności warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie za drugą instancję rozstrzygnięto na mocy art. 7 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zm.), natomiast o pozostałych kosztach procesu na podstawie art. 636 § 1 kpk.